

Düş Karası Yollar

/ Düş karası yollardasın artık... Yürüyebildiğin kadar... /

Sen de anladın, düşsüzlükten ölünmüyor ama hala emin değilsin, kendi türkünü söyleyemediğin yerlerde var mıdır hayat?

Hatırlamaya kıyamadığın anlarda çıban, seyretmeye doyamadığın dağlarda zalim bir çoban lekesi var... "Kim yaptı bunu... Neden oldu?" diye binlerce kez inlettin gecelerini... Cevap bulamadın... Bir akşamüstü eve dönerken, yolda karşılaştığın ve yüzüne yokluk nakşeden, kimsesiz bir çocuğun bakışında anladın en çok çaresizliği... Dünyayı değiştirebilen var mı? Sordun... "Bir çorba ısmarlasan bu sokak çocuğuna, bütün açlar doyar mı?"

"Doymaz," dedin... Vazgeçtin... Sonucu değiştiremeyeceğini biliyordun... Bilmediğin, o anda binlercesiyle, aynı soruya aynı cevabı verdiğini... Ve aynı anda binlerce tas çorbanın çöpe döküldüğü idi...

Nerde yanlış yaptı dünya? Ne zaman saptın sen bir ezberin yaşandığı sokağa? Yoksa aslında doğduğun sokak mıydı orası?

Cevap yok...

"Sen" olduğunda sen, bitip tükenmez görünen engeller örüyor zaman... Olmadığında, hep bir delik bırakıyor nefesinin deseninde...

Herkes kendini koysaydı ortaya, ne olurdu?

Çekseydi "düşüncüyü" aradan ve kalakalsaydı kalbiyle orta yerde, nasıl olurdu hayat?

Düşünmedin...

Acıdan kavrulurken ve yok olmayı isterken de, sana öğretilen acizliğini yaşıyordun... Var olmanı buyurmuştu oysa Tanrı... Sadece bu... Var olmak...

Güzleşen gözlerini çevirip gökyüzüne, göçmen kuşlara kızdın, vakti geldiğinde göç edemedin diye...

Arılara kızdın, sevdiğin bal dudaklardan vazgeçtin diye...

Oysa, kendini yaşıyordu arılar ve kuşlar, sen itelerken varlığını ezberinden...

.....

Cuma salâsı veriliyordu memlekette ve bir kadının "dudağı" kanyordu... Bir kelimelik öpücüğündü tuzu... Esirgedin...

Esirgedin çünkü kelimedden öpücük, öpücükten tuz olmazdı...

Düş karası yollardasın artık... Yürüyebildiğin kadar...

Esra Güzelipek